

“Ο,τι χρειάζεται, είναι να λάμβανη τις πρό-
 ὀφθαλμῶν τὴν χρῆσιν, τὴν καλὴν χρῆσιν, ἀλλὰ
 μὲ ἐκείνην τὴν περίσπεψιν, ἣν εἶχεν ὁ Vaugelas
 ἄλλως ἀνερχομένη ἀδιακόπως ἢ νέα γλῶσσα εἰς
 τὸ παρελθόν δὲν θὰ σταματήσῃ παρὰ εἰς τὴν
 ἀπτικὴν διάλεκτον τοῦ Ε' αἰῶνος. Ὁ κ. Β. ἂν
 καὶ ἔχων ταιαύτην γνώμην, δὲν φαίνεται νὰ
 τὴν διετύπωσε σαφῶς ἐν τῇ διατριβῇ του.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισε δευτέρα *συνδιάλεξις* ἐπὶ
 τῆς γαλλιστὶ συντεταγμένης διατριβῆς τοῦ κ.
 Beaudouin τῆς ἐπιγραφομένης «Μελέτη περὶ
 τῆς νεωτέρας καὶ μεσαιωνικῆς κυπριακῆς διαλέ-
 κτου».

Σ.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΣ ΤΟΥ PASTEUR

Ἀπὸ τοῦ 1880 ἤρξατο ἀσχολούμενος σπου-
 δαίως ὁ διάσημος Pasteur περὶ τὸ ζήτημα τῆς
 λύσσης. Μέχρι δὲ ἐπ' ἐσχάτων εἰσέτι ὁ σιελος
 ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ μόνη οὐσία, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ὁ τῆς
 λύσσης ἴος. Ὁ σιελος δὲ οὗτος ἐνοφθαλμιζόμε-
 νος διὰ δῆγματος ἢ δι' ἐνέσεως ἐν τῷ ὑποδο-
 ρεῖῳ ἰσθμῷ δὲν παρήγε πάντοτε τὴν νόσον, ὅπερ
 σπουδαῖα προέβαλλε κωλύματα εἰς τὸν ἔλεγχον
 τῶν διὰ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης πειραμάτων καὶ
 τὴν περαιτέρω τῆς νόσου σπουδῆν. Τὰ κωλύ-
 ματα ταῦτα ἠῤῥξανον ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν δυσχε-
 ρειῶν, τὰς ὁποίας οἱ πειραματισταὶ ἀπῆντων
 περὶ τὴν κατὰ βούλησιν εὑρεσιν ἰοῦ, καὶ ἐκ τοῦ
 κινδύνου ὃν διέτρεχον κατὰ τὸν χειρισμὸν λυσ-
 σαλέων κυνῶν.

Τὴν πρώτην σπουδαίαν περὶ τοῦ ζητήματος
 τούτου ἀνακοίνωσιν ἐποίησατο ὁ Pasteur εἰς
 τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τὴν 30 Μαΐου
 1881. Ἐγνώρισε δηλ. εἰς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ,
 ὅτι, τῇ συνεργασίᾳ τῶν Chamberland, Roux
 καὶ Thuillier, ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ κυρία τοῦ ἰοῦ
 ἔδρα εἶνε τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα, ἐνθα
 εὐρίσκεται ἐν μεγάλῃ ποσότητι καὶ δύναται τις
 νὰ συλλέξῃ αὐτὸν ἐν τελείῳ καθαρᾷ καταστά-
 σει· ἔτι δὲ ὅτι ὁ τῆς λύσσης ἴος ἐμβολιζόμενος κα-
 θαρὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐγκεφάλου, διὰ τῆς
 ἀνατρήσεως τοῦ κρανίου, γεννᾷ ταχέως καὶ ἀσφα-
 λῶς τὴν νόσον, ἐξουδετερουμένου οὕτω τοῦ μακροῦ
 τῆς ἐπιώσεως σταδίου.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ εὔρεν ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ ἄγει
 πρακτικὸν ἀποτέλεσμα καὶ ἡ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσ-
 σης ἐνεσις ἐντὸς τῶν φλεβῶν, μέθοδος εὐχερέ-
 στερον ἐφαρμοζομένη.

Οὕτω δὲ ἤρθησαν ἔκτοτε δύο μεγάλα κωλύ-
 ματα διὰ τὴν πειραματικὴν σπουδῆν τῆς νόσου.

Βραδύτερον ὁ Pasteur στηριζόμενος ἐπὶ πλεόν
 τῶν 200 δι' ἐμβολισμοῦ γενομένων πειραμάτων,

ἀνεκοίνωσε τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Ἰατρικῆς (τὴν
 12 Δεκεμβρίου 1882) πρακτικὰ πορίσματα πολ-
 λοῦ λόγου ἄξια, ἐν οἷς ἀριθῆλως καταφαίνεται
 τὸ πρῶτον γενομένον βῆμα εἰς τὴν ἀπὸ τῆς λύσ-
 σης προφυλακῆν.

Ὡς γνωστὸν, ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ἐν λόγῳ νό-
 σου ὁ Pasteur ἐζήτησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἀνακα-
 λύψῃ τὸ μικροβιον αὐτῆς. Ἡμέραν δὲ τινα
 ἐπίστευσε ὅτι εὔρεν αὐτό· μετὰ βραχὺν ὅμως
 χρόνον ἀφ' οὗτο περιέγραψε μορφολογικῶς τὸν
 ὄργανισμὸν, ὃν παρετήρησεν ἐν τῷ σιέλῳ, ὡμο-
 λόγησεν ὁ ἴδιος ὅτι οὗτος οὐδὲν εἶχε τὸ εἰδικόν.
 Ἐκτοτε νέαν ἐχάραξεν ὁδὸν εἰς τὴν πειραματι-
 κὴν σπουδῆν τῆς νόσου ταύτης. Ἐσπούδασε
 φυσιολογικῶς τὸν ἴον, ὃν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὀρίσῃ
 ἀνατομικῶς, αἱ δὲ προσπάθειαι αὐτοῦ τε καὶ
 τῶν συνεργατῶν του (Chamberland καὶ Roux)
 ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὡς καταφαίνεται ἐκ
 τῆς γενομένης τὴν 19 καὶ 20 Μαΐου ἐ.ε. τε-
 λευταίας αὐτοῦ ἀνακοινώσεως πρὸς τὴν Ἀκαδη-
 μίαν τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τὴν τῆς Ἰατρικῆς.

Ἐν τῇ ἀνακοίνωσει ταύτῃ, ἣν παρατιθέμεθα
 παρακατιόντες ἐν μεταφράσει, διορᾷ τις εὐχε-
 ρῶς ὅτι οὐδὲν ἤττον πρόκειται ἢ περὶ ἐξαλείψεως
 τῆς λύσσης ἐν μέλλοντι μᾶλλον ἢ ἤττον προσ-
 εχεῖ. Τῆς ὁδοῦ χαραχθεῖσης, δυνάμεθα ἀπὸ
 τοῦδε νὰ δεχθῶμεν κατ' ἀρχὴν τὸ δυνατόν τῆς
 πραγματοποιήσεως, ὅσῳ μᾶλλον ἡ ἐξαραιώσις
 τοῦ ἰοῦ τῆς λύσσης διὰ διαδοχικῶν μετεμβολι-
 σμῶν εἶνε γενοὺς πειραματικῶς ἀποδεδειγ-
 μένον.

Ἡ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνακοίνωσις τοῦ Pasteur.

«Ἡ γνώσις τῆς ποικίλης μολυσματικῆς δυνά-
 μεως ἰῶν τινῶν καὶ ἡ ἀπὸ μολύνσεώς τίνος προ-
 φυλακῆ διὰ τοῦ ἐμβολισμοῦ ἄλλου τίνος ἰοῦ
 ἤττονος δυνάμεως, εἶναι σπουδαῖον γεγονός οὐχ ἰ-
 μόνον ἀποδεδειγμένον σήμερον ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ,
 ἀλλὰ καὶ πρακτικῶς ἐν χρήσει. Οὕτως ἐχόν-
 των τῶν πραγμάτων, εὐληπτον εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον
 ὅπερ γεννᾷ ἡ ἐκζήτησις καταλλήλων μεθόδων
 ἐξαραιώσεως (méthodes d'atténuation) εἰς
 τὴν σπουδῆν νέων ἰῶν.

Διὰ τοῦτο λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀνακοινώσω
 σήμερον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν προόδον τινα ὑπὸ
 τὴν ἔννοιαν ταύτην, σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα
 τῆς λύσσης.

1. Ἐάν τις μεταδῶσῃ τὸν τῆς λύσσης
 ἴον ἀπὸ κυνὸς εἰς πίθηκον καὶ μετέπειτα ἀπὸ
 πίθηκου εἰς πίθηκον, ἡ μολυσματικὴ αὐτοῦ δύ-
 ναμις ἀμβλύνεται διαρκῶς ἐπὶ μᾶλλον μεθ'
 ἑκάστον μετεμβολισμὸν. Τῆς μολυσματικῆς τοῦ
 ἰοῦ δυνάμεως ἐλαττωθείσης οὕτω διὰ διαδοχι-
 κῶν μετεμβολισμῶν ἀπὸ πίθηκου εἰς πίθηκον, ἐάν
 τις μετέπειτα ἐπαναφέρῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ κυνός·

τοῦ κονίκλου, τοῦ ἰνδικοῦ χοιριδίου, μένει ἀμβλῦς τὴν δύναμιν. Ἐν ἄλλαις λέξεσι δὲν ἀνακτᾶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν μολυσματικὴν δύναμιν, ἣν ἐνέχει ὁ ἀπὸ λυσσῶντος κυνὸς τῶν ὀδῶν εἰλημμένος ἰός. Ἐπὶ τοσούτον δὲ δύναται νὰ λυθῆ ὑπὸ τοιούτους ὄρους ἢ τοῦ ἰοῦ μολυσματικῆς δυνάμεις δι' ὀλίγων διαδοχικῶν μετεμβολισμῶν ἀπὸ πιθήκου εἰς πιθήκον, ὥστε ἐντιθέμενός ἐν τῷ σώματι τοῦ κυνὸς δι' ὑποδερμικῶν ἐνοφθαλμίσεων νὰ μὴ παραγάγῃ τὴν λύσσαν. Ὁ ἐμβολισμὸς διὰ τῆς τοῦ κρανίου ἀνατρήσεως, μεθόδου τόσον ἀσφαλῶς διὰ τὴν τῆς νόσου μετάδοσιν, οὐ μόνον δύναται νὰ ἀποτύχῃ, ἀλλὰ γεννᾷ ἅμα εἰς τὸ ζῶον ἀνοσίαν τινὰ πρὸς τὴν λύσσαν.

2. Τὸ ἰῶδες τοῦ τῆς λύσεως ἰοῦ αὐξεται μετεμβολιζομένου τούτου ἀπὸ κονίκλου εἰς κόνικλον, ἀπὸ ἰνδικοῦ χοιριδίου εἰς ἕτερον ὄμοιον. Τῆς μολυντικῆς δὲ δυνάμεως τοῦ ἰοῦ ἀφίχθεις εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ἐντάσεως αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κονίκλου, καὶ ἀπὸ τούτου τῆς νόσου μετενεχθίσης εἰς τὸν κύνα, τὸ πάθος ἐκδηλοῦται ἐπ' αὐτοῦ πολὺ πλέον ἔντονον, ἢ ὅσον ἤθελεν ἀναπτυχθῆ ἐκ μολύνσεως δι' ἰοῦ εἰλημμένου ἐκ λυσσῶντος κυνὸς τῶν ὀδῶν. Ἰπὸ τοιαύτας συνθήκας τηλικαύτης εἶναι ἡ μολυντικὴ τοῦ ἰοῦ δύναμις, ὥστε ἐνιέμενος ἐν τῷ αἰμοφόρῳ συστήματι τοῦ κυνὸς μεταδίδει σταθερῶς τὴν νόσον θανατηφόρον.

3. Καίτοι τῆς μολυντικῆς δυνάμεως τοῦ ἰοῦ τῆς λύσεως αὐξομένης διὰ διαδοχικῶν μετεμβολισμῶν ἀπὸ κονίκλου εἰς κόνικλον, ἢ ἀπὸ ἰνδικοῦ χοιριδίου εἰς ἕτερον ὄμοιον, ἀπαξ τῆς δυνάμεως ταύτης μειωθείσης δι' ἐγκεντρισμοῦ τοῦ ἰοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ πιθήκου, ἀπαιτοῦνται πολλοὶ καὶ διαδοχικοὶ μετεμβολισμοὶ διὰ τοῦ σώματος τῶν πρώτων ζῶων μέχρις οὐδ' ἰὸς ἀνακτῆση αὐτῆς τὸ μέγιστον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Ἐπίσης ἡ μολυντικὴ δύναμις ἰοῦ ληφθέντος ἀπὸ λυσσῶντος κυνὸς τῶν ὀδῶν εἶνε, ὡς προεῖρηται, πολὺ ἀσθενεστέρα, καὶ ἀπαιτεῖ μετενεχθεῖσα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ κονίκλου διαδοχικούς μετεμβολισμούς δι' ἀτόμων τοῦ εἶδους τούτου πρὶν ἢ φθάσῃ τὸ μέγιστον τῆς δυνάμεως αὐτῆς.

Διὰ λογικῆς ἐφαρμογῆς τῶν πορισμάτων, ἅτινα ἐγνώρισα ὑμῖν νῦν, δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς κύνας ἀνοσίαν πρὸς τὴν λύσσαν. Ἐννοεῖται δέ, ὅτι ὁ πειραματιστὴς δέον νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσίν του ἰοὺς λύσεως ἡραιωμένους καὶ διαφόρου μολυντικῆς δυνάμεως, ὧν οἱ μὴ θανατηφόροι προφυλάττουσι τὴν ζωϊκὴν οικονομίαν ἀπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων ἰῶν δραστηκωτέρων, οἱ δὲ τελευταῖοι οὗτοι ἐκ τῆς δράσεως τῶν θανατηφόρων.

Λαμβάνομεν π. χ. τὸν ἰὸν τῆς λύσεως παρὰ κονίκλου, εἰς ὃν ἡ νόσος μετεδόθη δι' ἀνατρήσεως τοῦ κρανίου, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε μετὰ στάδιον ἐπώασεως ὑπερβαῖνον κατὰ πολλὰς ἡμέ-

ρας τὴν βραχυτέραν παρὰ τῷ κονίκλῳ ἐπώασιν. Τῆς νόσου μεταδιδόμενης δι' ἀνατρήσεως τοῦ κρανίου καὶ δι' ἐμβολισμοῦ ἰοῦ ἰσχυροτάτης μολυντικῆς δυνάμεως, τὸ στάδιον τῆς ἐπώασεως κυμαίνεται σταθερῶς μεταξύ ἐπτὰ καὶ ὀκτῶ ἡμερῶν. Ὁ ἰὸς τοῦ κονίκλου, εἰς ὃν ἡ νόσος ἐξεδηλώθη μετὰ στάδιον ἐπώασεως μακρότερον, ἐνοφθαλμίζεται πάντοτε δι' ἀνατρήσεως εἰς δευτέρον κόνικλον καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τρίτον. Ἐκάστοτε δὲ οἱ ἰοὶ οὗτοι, οἵτινες καθίστανται διαρκῶς ἐπὶ μᾶλλον μολυντικώτεροι, μετεμβολίζονται εἰς κύνα τινά, ὅστις καθίσταται μετέπειτα ἐπιτήδειος νὰ ἀνεχθῆ τὸν ἐμβολισμὸν ἰοῦ θανατηφόρου. Ἀποκτᾶ δὲ ὁ κύων οὗτος τελείαν πρὸς τὴν λύσσαν ἀνοσίαν, εἴτε μεταδοθῆ αὐτῷ ἡ νόσος δι' ἐνέσεως τοῦ ἰοῦ ἐν τῷ φλεβικῷ συστήματι, εἴτε δι' ἐμβολισμοῦ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μετὰ ἀνάτρησιν, τοῦ μολύσματος λαμβανομένου ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιστάσεσιν ἀπὸ λυσσῶντος κυνὸς τῶν ὀδῶν.

Δι' ἐνοφθαλμίσεων αἵματος λυσσῶντων ζῶων, ὑπὸ συνθήκας ὠρισμένας, κατώρθωσα νὰ ἀπλοποιήσω πολὺ τὰς τοῦ ἐμβολισμοῦ μεθόδους καὶ νὰ γεννήσω ἐν τῷ κυνὶ τὴν μάλιστα σταθερὰν πρὸς τὴν λύσσαν ἀνοσίαν. Θέλω δὲ ἀνακοινῶσαι μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πειραμάτων μου.

Μέγιστον δὲ ἔχομεν συμφέρον ἐν τε τῷ παρόντι καὶ μέχρι τῆς μεμακρυσμένης ἐποχῆς καθ' ἣν θέλει ἐπιτευχθῆ ἡ τῆς λύσεως διὰ τοῦ ἐμβολισμοῦ ἐξάλειψις, νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐπίσχωμεν τὴν τοῦ πάθους τούτου ἀνάπτυξιν ἐκ δηγμάτων λυσσῶντων κυνῶν. Τὰ πρώτα ἐγχειρήματα, ἅτινα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐπεχείρησα, μοὶ παρέχουσι τὰς χρηστοτέρας ἐπιτυχίας ἐλπίδας. Τοῦ ἐπακολουθοῦντος τῷ ἰσθόλῳ δῆγματι σταδίου τῆς ἐπώασεως ὄντος μακροῦ, φρονῶ διὰ τοῦτο, ὅτι δύναται τις νὰ γεννήσῃ ἀσφαλῶς τὴν πρὸς τὴν λύσσαν ἀνοσίαν ἐν τῷ προσβληθέντι ἀτόμῳ πρὶν ἢ ἡ νόσος μετὰ τὸ ἰσθόλον δῆγμα ἐκδηλωθῆ.

Τὰ πρώτα ὑπὸ τὴν ἐποφιν ταύτην πειράματα ἀπέβησαν λίαν εὐνοϊκά· δέον ὅμως πρὶν ἢ ἡ θεραπευτικὴ τολμήσῃ νὰ πειραθῆ τοῦ προφυλακτικοῦ τούτου μέσου καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἐλέγξωμεν καὶ πολλαπλασιάσωμεν ὅσον ἔνεστι πλείοτερον καὶ ἐπὶ διαφόρων εἰδῶν ζῶων τὰς ἀποτείρας ταύτας.

Ἡ Ἀκαδημία θὰ ἐννοήσῃ, ὅτι καίτοι τὰ πρὸ τετραετίας ἐκτελεσθέντα ὑπ' ἐμοῦ πολυάριθμα πειράματα πολλὴν μοὶ παρέχουσιν ἐμπιστοσύνην, μετὰ δειλίας δημοσιεύω σήμερον γεγονότα εἰς οὐδὲν ἄλλο τείνοντα ἢ εἰς δυνατὴν τινὰ ἀπὸ τῆς λύσεως προφυλακὴν. Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ διαθέσω ὑλικά μέσα ἀρκούντα, θὰ ἤμην εὐτυχῆς νὰ μὴ ποιήσωμαι τὴν ἀνακοίνωσιν

ταύτην πρὶν ἢ παρακαλέσω τινὰς τῶν συναδέλφων μου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἱατρικῆς καὶ τῆς τῶν Ἐπιστημῶν ἵνα ἐλέγξωσι τὰ πορίσματα, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἐγνώρισα ὑμῖν. Ἐκ τοιαύτης ὁρμώμενος ἀρχῆς ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ γράψω ἐσχάτως τῷ κ. Fallières, ὑπουργῷ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ διορίσῃ ἐπιτροπὴν τινα, εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ὁποίας νὰ ὑποβάλω τοὺς κύνας, οὓς κατέστησα ἀνόσους πρὸς τὴν λύσσαν.

Τὸ κύριον πείραμα ὅπερ ἐν πρώτοις θέλω ἐκτελέσει θὰ εἶνε νὰ παρουσιάσω εἴκοσι κύνας φέροντας ἀνοσίαν πρὸς τὴν λύσσαν, οὓς θὰ συγκρίνω πρὸς ἑτέρους εἴκοσιν, οἵτινες θέλουσι χρησιμεύσει ὡς μάρτυρες. Θὰ ἐνεργήσω ὥστε οἱ τεσσαράκοντα οὗτοι κύνες νὰ δηχθῶσιν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ λυσσῶντων κυνῶν. Ἐὰν τὰ γεγονότα, ἅπερ ἀνεκοίνωσα ὑμῖν, εἰσὶν ἀκριβῆ, οἱ ὑπ' ἐμοῦ θεωρούμενοι ὡς φέροντες ἀνοσίαν πρὸς τὴν λύσσαν εἴκοσι κύνες θὰ μείνωσιν ἀπρόσβλητοι, ἐνῶ οἱ ἕτεροι εἴκοσι θὰ πάθωσιν ἐκ τῆς νόσου.

Εἰς δεῦτερον πείραμα, οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ πρώτου ἀποδεικτικόν, ἐκ τεσσαράκοντα κυνῶν οἱ εἴκοσι θὰ ἐμβολισθῶσιν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ δὲ ἕτεροι εἴκοσιν οὐχί. Μετέπειτα θέλομεν μεταδώσει δι' ἀνατρήσεως τοῦ κρανίου καὶ εἰς τοὺς τεσσαράκοντα κύνας τὸν τῆς νόσου ἰὸν ληφθέντα ἐκ λυσσῶντος κυνὸς τῶν ὁδῶν. Οἱ εἴκοσιν ἐμβολισθέντες πρὸ τοῦ μολυσμοῦ κύνες δὲν θὰ μεταλάβωσι τῆς νόσου, ἐνῶ οἱ ἕτεροι εἴκοσι θὰ ἀποθάνωσιν ἅπαντες ἐκ λύσσης, ἐκδηλουμένου τοῦ πάθους εἴτε ὑπὸ τὴν παραλυτικὴν, εἴτε ὑπὸ τὴν μανιώδη αὐτοῦ μορφήν. *L. Pasteur*».

ΓΥΝΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Εἶχομεν ἀναφέρει πρὸ τινος τὴν νίκην, ἣν ἐν Ἀγγλίᾳ κατήγαγον αἱ γυναῖκες, κατορθώσασαι νὰ γίνωνται δεκταὶ εἰς ἐξετάσεις διδακτορικὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὀξφόρδης, νὰ λαμβάνωσι διπλώματα, καὶ νὰ ἀπολαύωσιν ὅλων τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορρεόντων δικαιωμάτων ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τοὺς ἄρρενας φοιτητάς. Ἦδη ἀναγινώσκωμεν ὅτι καὶ ἄλλην σπουδαίαν ἐπιτυχίαν κατήγαγε τὸ ὠραῖον φύλον ἐν Ἀμερικῇ, ἥτις ἐν πολλοῖς φιλοτιμεῖται νὰ ὑπερβῇ τὴν Εὐρώπην. Νεάνις, μαθήτρια τῆς νομικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Φιλαδελφείας, ἀφοῦ ὑπέστη ἐπιτυχῶς τὰς ἐξετάσεις καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τοῦ δικαίου, ἀπεφάσισε νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα. Ἀλλὰ τὰ δικαστήρια εἰς ἀπαρουσιάζετο δὲν ἤθελον νὰ δεχθῶσιν αὐτὴν ὡς δικηγόρον, διατεινόμενα, ὅτι, καὶ μὲν, οὐδεὶς νόμος ἀπηγόρευεν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἀσπασθῶσι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, οὐχ

ἦπτον ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνωσι δεκταὶ ὡς συνήγοροι ἐν δικαστηρίῳ, πρὶν ἢ εἰδικὸς τις νόμος ἀπονεύμῃ αὐταῖς τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ἐν τούτοις ἡ κυρία Carrie Kilgore-οὕτως ὀνομάζεται ἡ δικηγόρος-δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐκ τῶν ἀρνήσεων τούτων διὰ τῶν ἐπιμόνων αὐτῆς προσπαθειῶν κατώρθωσε τέλος νὰ εὕρῃ δικαστήν, ὅστις ἀπεδέχθη τὴν αἰτησίαν τῆς, εἰπὼν ὅτι δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ διαμφισβητῶνται τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν· ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ θέλῃ τις νὰ στρέψῃ εἰς τὰ ὀπίσω τὸν τροχὸν τοῦ χρόνου καὶ νὰ διατεινῆται ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἀκολουθῶσι τὸ ἐπάγγελμα, πρὸς τὸ ὁποῖον ἔχουσιν ἔμφυτον κλίσιν, καὶ δύνανται νὰ τὸ ἀσκήσωσιν ἐπιτυχῶς, ἐγκρατεῖς αὐτοῦ γενομένοι διὰ πολλῶν μελετῶν καὶ κόπων.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία φίλη πρὸς ἄλλην:

— Δὲν ξεύρεις, καυμένη Σοφία, χθὲς σὲ κατηγοροῦσαν ὅτι τάχα βάφεις τὰ μαλλιά σου ὅταν νὰ μὴ τὰ ἠγόραζες ὅσο θέλεις μαῦρα ἀπὸ τὸν κομμωτὴν!

Ὁ ἱατρός Α. συνειθίζει νὰ εἶνε πολὺ ἀκριβὸς εἰς τὰς ἐπισκέψεις του. Τοῦ ἰδίου ὅμως ἡ κόρη ἔπαθεν ἴκτερον. Ὁ μικρὸς τοῦ κυρίου Δ. θεραπευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Α. ἐντελῶς, ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του:

— Ἀφοῦ ὁ γιατρός γιάτρευε μένα, γιατί δὲν γιάτρευει καὶ τὴ κόρη του, μπαμπά;

— Γιατί θὰ τοῦ κοστίσουν πολὺ ἀκριβὰ ἡ βίζιτες, παιδί μου, ἀπαντᾷ ἀναστεναζών ὁ πατήρ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ καρδία ἡμῶν εἶνε ἡμερολόγιον, ἐφ' οὗ ἐν ἀγνοίᾳ μας ἐκάστη ὥρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐγγράφει τὰς παρατηρήσεις τῆς. Πᾶν ὅ,τι ἠσθάνθημεν, πᾶν ὅ,τι ὑπέστημεν ἐπαφίνει εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶμεν, τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις, καθὼς δὲ τὰ ἄνθη καὶ ἡ γλῶσση καὶ ἡ καλύπτουσα τὸν λειμῶνα φύονται ἐκ σπερμάτων ὑπὸ τῆς τύχης ἐκεῖ ριφθέντων, οὕτω καὶ τὰ πλεῖστα τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν ἡμῶν πηγαζοῦσιν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων ἐκείνων, ὧν οὐδὲν ἴχνος διαμένει ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν.

Ὁ Καῖσαρ ἔλεγεν ὅτι, προκειμένου περὶ μεγάλων καὶ παραβόλων τολμημάτων, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τὰ ἐνεργῇ ἀμέσως, καὶ νὰ μὴ διασκέπτεται.